

Hồi Thứ Mười Ba

Kiếm Đạo Tân Ư

Hàn Tiểu Tranh giật mình, nổi giận nói:

– Cô... cô đã...

Cô gái áo đỏ nhảy xuống đất, lạnh lùng nói:

– Yên chí đi, ta chỉ điểm huyết hãn thôi.

Hàn Tiểu Tranh thở phào. Cô gái áo đỏ tiến đến mấy bước, nhuyển kiếm vung ra, kề bên yết hầu Điền Thất, cô nói với Hàn Tiểu Tranh:

– Các hạ phải nói rõ có quan hệ gì với hãn, tại sao lại cứu hãn? Nếu không ta sẽ giết hãn ngay!

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Tại hạ không có liên hệ gì với y...

– Không thể nào!

Hàn Tiểu Tranh bất giác than thầm, đúng là chàng không có liên hệ gì với Điền Thất, chàng giơ hai tay lên:

– Cô nương không tin thì tại hạ cũng không có cách nào giải thích, tại hạ không để cô nương giết y, chỉ vì muốn hỏi thăm tin tức một việc. Tại hạ không rõ y là chính hay tà, nhưng lúc nãy nghe cuộc đối thoại giữa y và chủ nhân của y, tại hạ cũng đủ hiểu, do đó hỏi xong việc thì cô nương muốn giết y tại hạ cũng không ngăn cản.

Im lặng giây lát, cô gái áo đỏ nói:

– Được, ta tin các hạ.

Hàn Tiểu Tranh cao hứng nói:

– Vậy tại hạ hỏi hãn vài câu.

Chàng bước đến định lôi dậy Điền Thất, chợt nghe cô gái áo đỏ nói:

– Không cần hỏi nữa, hãn đã chết rồi, ta đã hạ sát hãn lúc ở trên xe.

Hàn Tiểu Tranh sững sờ, một bụng lửa giận sôi lên:

– Cô... cô dám nuốt lời!

Cô gái áo đỏ nói:

– Người như hãn chết sớm ngày nào, thế gian bình an ngày ấy, chẳng lẽ các hạ đồng tình với hãn sao?

– Cô có biết hãn là manh mối duy nhất mà ta đã tìm kiếm mất hai năm nay chăng? Vậy mà bây giờ cô lại giết mất hãn rồi!

Hàn Tiểu Tranh phẫn nộ bước vòng quanh, chàng hỏi hận sao mình không đánh bại cô gái kia và đem Điền Thất đi tra hỏi, nhưng làm như thế tính mệnh của cô sẽ bị

nguy hiểm, chàng cũng không muốn điều đó xảy ra.

Cứ nghĩ đến hơn hai năm xông pha dò la tin tức, chẳng dễ dàng gì có được một manh mối, nay lại bị cô gái làm hỏng mất, Hàn Tiểu Tranh tức đến nghiến răng trèo trẹo. Chỉ nghe cô gái áo đỏ nói:

– Hấn uy bức Thanh Y Xã phải quy hàng không xong, bèn giết sạch hơn ba trăm huynh đệ Thanh Y Xã, hạng người này đáng giết hay chẳng?

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

– Chỉ bằng vào sức của hấn làm gì có thể diệt hết Thanh Y Xã? Cô đừng tưởng ta là trẻ lên ba!

Cô gái áo đỏ đỏ mặt, chỉ là trong bóng đêm không ai thấy rõ:

– Nhưng hấn là người trực tiếp điều động. Mấy trăm huynh đệ đều chết trong trận chiến, nợ máu phải trả bằng máu!

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Thanh Y Xã toàn bộ bị hủy cả sao?

Cô gái áo đỏ giận dữ nói:

– Các hạ tưởng ta nói chơi sao?

Hàn Tiểu Tranh thở dài:

– Tuy ta chưa từng gặp người của Thanh Y Xã, nhưng rất ngưỡng mộ đại ca của họ. Người trong giang hồ đều nói y là một hán tử sắt đá, các đàn em đều xuất thân cùng khổ, nên mới gia nhập Thanh Y Xã, chẳng ngờ họ đều gặp bất hạnh!

Cô gái áo đỏ nghe Hàn Tiểu Tranh nói như thế, giọng cô dịu xuống:

– Tôi cũng không ngờ kẻ này quan trọng đối với các hạ như thế, cứ tưởng các hạ chẳng phân biệt trung gian.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Ta vì tìm một người, mất hơn hai năm trời chẳng mảy may tin tức. Hôm nay mới phát hiện gã này có manh mối khả nghi, nào ngờ... nào ngờ...

Cô gái áo đỏ nói:

– Chỉ tại tôi gấp quá, tôi sợ võ công không bằng các hạ, không sớm nhân cơ hội trừ khử kẻ này, e chẳng có cơ hội nữa.

Hàn Tiểu Tranh chuyển ý, thầm nghĩ: “Cô gái này biết rõ việc làm của Điền Thất, biết đâu cô thêm những việc khác, ta hỏi thử xem sao”.

Nghĩ thế, chàng liền hỏi:

– Chẳng biết sau lưng gã này là nhân vật như thế nào, lại có khả năng giết sạch cả Thanh Y Xã lớn như vậy.

Cô gái áo đỏ nói:

– Nghe nói hậu thuẫn của gã là người của Vong Ưu Cung! Tôi không biết rõ chi

tiết, chỉ biết là Vong Ưu Cung muốn bắt Thanh Y Xã quy thuận, nhưng Thanh Y Xã cự tuyệt, thế là đưa đến một tai họa lớn. Mà tên cầu tiện này là người điều động sự việc này! Tôi theo dõi hắn đã ba ngày, hắn cùng đồng bạn chẳng rời nửa bước, mãi đến hôm nay mới tìm được lúc hắn đơn thương độc mã!

Hàn Tiểu Tranh mãi miết trầm tư suy nghĩ.

Nếu Điền Thất quả thực là người của Vong Ưu Cung, mà Lữ Nhất Hải đã từng cấu kết cùng Vong Ưu Cung để tấn công Vô Phiêu Đường của Diệp Thích. Do đó tính ra chàng cũng có dây dưa với Vong Ưu Cung. Vậy cô gái áo đỏ hắn là bạn chứ không phải thù.

Hai năm trước Điền Thất từng cố che giấu cái chết của Đoạn Như Yên, những lời y nói trong phòng Đoạn Như Yên cho thấy y là ông chủ Xuân Phong Như Ý Lâu. Vậy thì việc cả tòa thanh lâu biến mất một cách vội vã sau cái chết của Đoạn Như Yên hẳn cũng là kiệt tác của y.

Lúc trước hai sự việc này đều không dễ gì liên tưởng, nhưng bây giờ thì có thể suy diễn được: vì một âm mưu nào đó, Điền Thất lập kế hại chết Đoạn Như Yên, để che mắt người khác, một mặt Điền Thất nguy tạo cảnh tự tử, mặt khác vội vã mai táng Đoạn Như Yên, nhưng cũng chỉ là một phần mộ trống không, thi thể thực không rõ đã đi đâu. Như thế dù có ai muốn khám xét thi thể cũng không thể thấy được nữa. Ngoài ra Vong Ưu Cung thừa sức biến gã đi sau khi xong việc.

Lữ Nhất Hải kết bè cũng Vong Ưu Cung, vậy việc này có liên hệ đến Lữ Nhất Hải chẳng? Nếu có, có thực là vì muốn cắt đứt mối liên hệ giữa Tả Chi Nhai và Đoạn Như Yên chẳng? Điểm này không có lý, vì Lữ Nhất Hải muốn Tả Chi Nhai cùng A Vân thành thân để trả thù Diệp Thích, sau lễ cưới thì y không cần thủ tiêu Đoạn Như Yên, làm như vậy chỉ gây thêm ngăn cách giữa tình cảm cha con.

Nếu việc này không liên quan đến Lữ Nhất Hải, chắc chắn hung thủ là người của Vong Ưu Cung, chỉ có như thế mới tiếp tục âm mưu trong vòng bí mật.

Nhưng tại sao Vong Ưu Cung muốn giết Đoạn Như Yên?

Và tại sao phải giết Đoạn Như Yên ngay lúc Hàn Tiểu Tranh có mặt trong phòng? Với quy mô của tổ chức ấy, họ thừa sức dàn cảnh tự tử một cách rất hợp tình hợp lý.

Nói cách khác, những sơ hở tại hiện trường là do họ cố ý để lộ, như muốn cho biết cảnh tự sát là nguy tạo.

Nếu cảnh là giả, vậy khi Đoạn Như Yên bị giết, người khác sẽ tìm hung thủ, tức là Vong Ưu Cung muốn người khác đến tìm hung thủ giết Đoạn Như Yên!

Điểm này xem ra không giải thích thông được, có hung thủ nào đại đột như thế?

Nhưng nhìn theo một góc độ khác là có thể thấy mưu đồ của họ. Tìm ra hung thủ, chưa hẳn đây là hung thủ thực, chỉ là một kẻ rất giống hung thủ mà thôi! Mà kẻ ấy là ai? Lữ Nhất Hải ư? Như thế thì Vong Ưu Cung đổ mọi việc cho Lữ Nhất Hải.

Nhưng chẳng phải hai bên đã từng hợp tác sao? Vả lại dù có người nghi ngờ Lữ Nhất Hải, có mấy ai chịu vì một gái thanh lâu mà chống đối Lữ Nhất Hải?

Chẳng có ai! Ít nhất Hàn Tiểu Tranh không suy ra được có ai. Giòng suy nghĩ của chàng bị gián đoạn. Cô gái áo đỏ lớn tiếng gọi chàng, khiến chàng giật mình ra khỏi cơn trầm tư.

– Ê, các hạ làm gì như trúng tà, không nói gì cả vậy?

Hàn Tiểu Tranh cười gượng, thầm nghĩ cô nương này hành sự chẳng giống người thường, vừa hẹp hòi ngang bướng, lại ngông nghênh cổ quái.

– Ê, các hạ cần tìm ai? Nói đi, biết đâu ta có thể giúp được.

Hàn Tiểu Tranh bị cô hỏi mãi, vừa bực mình vừa tức cười, liền nói:

– Cô nương, tại hạ không phải họ ê, cũng không mang tên ê, tên họ của tại hạ là Hàn Tiểu Tranh.

Cô gái áo đỏ trở mắt nhìn chàng:

– Hàn Tiểu Tranh? Không phải Hàn Tranh sao?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu:

– Tại hạ là Hàn Tiểu Tranh...

Chưa kịp nói nên lời, đã nghe cô gái áo đỏ nói:

– Các hạ nhìn không giống Hàn Tranh.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên:

– Cô nương đã gặp Hàn Tranh sao?

– Chưa gặp, nhưng người trên giang hồ đồn rằng tay kiếm khách trẻ tuổi mới nổi gần đây có tên Hàn Tranh, chẳng những kiếm pháp nhất lưu, mà người cũng anh tuấn phi phàm, phong lưu hào phóng, còn các hạ ư? Thôi ta không nói đâu.

“Không nói” có lúc còn nặng hơn là nói thẳng.

Hàn Tiểu Tranh thầm cao hứng, bất luận là ai, nghe một thiếu nữ khoa trương mình cũng lấy làm cao hứng.

Cô gái áo đỏ có vẻ mơ màng:

– Ta hy vọng có một ngày sẽ gặp được kiếm khách trẻ tuổi kia, ta tin rằng lúc ấy chàng nhất định sẽ xiêu lòng với ta.

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ đứng không vững, chàng không ngờ nghe được câu nói ấy từ miệng một thiếu nữ. Hàn Tiểu Tranh rất muốn cười mà cố nhịn, chàng trấn tĩnh nói:

– Vì sao cô biết chắc như vậy?

– Rõ như vậy còn gì nữa? Bởi vì chẳng những ta có nhan sắc, lại khả ái, quan trọng hơn nữa ta là Mộ Dung Tiểu Dung!

– Mộ Dung Tiểu Dung là ai?

Hàn Tiểu Tranh quả thực không biết.

Cô gái áo đỏ kinh ngạc nhìn chàng, như thể nhìn một khúc cây không thể đục đẽo được:

– Đến Mộ Dung Tiểu Dung là ai mà các hạ cũng không biết à?

Cô rất bất mãn, giọng nói cất cao hơn:

– Mộ Dung Tiểu Dung là tiểu nữ của Mộ Dung thế gia! Các hạ đừng bảo rằng đến Mộ Dung Trì là ai cũng không biết nhé?

Dĩ nhiên là không, nếu cả Mộ Dung Trì là ai cũng không biết, hẳn người này là một kẻ ngốc. Tuy nhiên, kẻ cũng hiếm thấy ai đem danh phụ thân mình ra khoe như thế.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy vị Mộ Dung tiểu thư này quả là tức cười, chàng cười nói:

– Nhưng tại hạ biết Hàn Tranh nhất định không xiêu lòng với cô nương đâu.

Mộ Dung Tiểu Dung mở to đôi mắt xinh đẹp:

– Tại sao?

– Vì Hàn Tranh đã có ý trung nhân.

Mộ Dung Tiểu Dung giật mình:

– Là ai?

Hàn Tiểu Tranh hơi khựng, nghĩ thầm: “Ta cũng không nghĩ ra là ai”.

Đầu óc chàng quay cuồng, lập tức đáp ngay:

– Tên của nàng là A Vân!

Bởi cô gái mà Hàn Tiểu Tranh tiếp cận nhiều nhất là A Vân, nên chàng nói thế, song trong lòng thầm nhủ: “Chẳng biết nếu A Vân biết được, có giận ta không? Không chừng cô đang nháy mũi”.

Thì ra vùng Giang Nam có câu nói rằng: nếu ai nói sau lưng một người khác, người bị nói thường sẽ nháy mũi, Hàn Tiểu Tranh và A Vân từ nhỏ chơi chung hay nhắc đến câu này, bởi thế chàng tự nhiên lại nghĩ đến.

– A Vân? Cô ấy có đẹp bằng ta chẳng?

– Không rõ, cũng có thể không bằng cô, nhưng vẫn là ý trung nhân của người ta!

Mộ Dung Tiểu Dung cúi đầu im lặng một chút, liền thở dài nói:

– Rất tiếc chàng không gặp ta sớm hơn.

Hàn Tiểu Tranh thấy cô tình thật như thế, trong lòng bất giác cười thầm: “Đúng là thiên hạ rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có, ta chưa gặp cô gái nào dám nghĩ dám nói như cô này”.

Hàn Tiểu Tranh bảo:

– Không giấu gì cô nương, người mà tại hạ muốn tìm chính là vị A Vân cô nương

kia.

Mộ Dung Tiểu Dung nghe thế vội hỏi:

- Tại sao các hạ cũng phải tìm cô ấy?
- Tại hạ chịu lời ủy thác của Hàn Tranh.
- Các hạ quen Hàn Tranh?
- Chẳng những quen, mà còn thân đến như hai thành một!
- Vậy thì được quá, ta sẽ giúp các hạ tìm cô ấy.
- Tại sao?
- Vì ta tin rằng nếu ta và cô ấy đứng cạnh nhau, Hàn Tranh sẽ chọn ta!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Tuy vị cô nương này khá tự phụ, nhưng cô là người của Mộ Dung thế gia, nếu chịu giúp đỡ mình thì cơ hội tìm A Vân sẽ gia tăng”.

Thế là Hàn Tiểu Tranh diễn tả dung mạo hình dáng A Vân cho Mộ Dung Tiểu Dung nghe. Cô trầm tư:

– Vóc dáng không khác ta lắm, thích cắn môi... không thích cười, khi cười lên có lúm đồng tiền...

Đột nhiên cô kêu lên:

– Ta từng thấy cô ấy rồi!

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên không tin, thế gian rộng lớn như thế, dễ gì có chuyện trùng hợp khéo vậy? Do đó chàng cười nhẹ, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã quá rõ: “cô nói quá sự thực”.

Mộ Dung Tiểu Dung vội nói:

– Ê, các hạ đừng nhìn ta với ánh mắt đó, ta nói thực đấy, trên tay cô ấy có đeo một vòng gỗ có chạm trổ phải không? Các hạ không tin thì thôi...

Hàn Tiểu Tranh vụt ôm lấy Mộ Dung Tiểu Dung hỏi dồn:

– Cô nói cô ấy đeo vòng gỗ?

Tay Hàn Tiểu Tranh nắm mạnh, đau cả đôi vai Mộ Dung Tiểu Dung.

Mộ Dung Tiểu Dung gắng sức vùng thoát, cô lớn tiếng:

– Này, người dám mạo phạm bổn cô nương à? Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Xin thứ lỗi, tại hạ gấp quá, xin cô nương trả lời giúp tại hạ. Mộ Dung Tiểu Dung vừa xoa vai vừa đáp:

– Cha ta nói cái miệng lắm chuyện của ta dễ gây thất thố, chẳng ngờ các hạ còn lỗ mãng hơn! Thôi được, nể tình ta nói cho biết. Nửa tháng trước tại Vinh Thành ta tận mắt nhìn thấy một vị cô nương tay đeo vòng gỗ. Bởi vòng bằng gỗ đeo ra, chưa nghe thấy bao giờ, nên ta đặc biệt chú ý.

Hàn Tiểu Tranh lẩm bẩm nói:

– Đúng rồi, đúng là cô ấy rồi!

Thực ra, vòng gỗ trong tay A Vân chẳng phải bằng gỗ dẻo thành, mà là một cành cây hồ đào uốn vòng bởi thiên nhiên, trông khá lạ lùng. Diệp Thích gặp được vật này rất thích, mới bỏ ra bảy ngày tỉ mỉ mài giũa cho bóng lên.

Gỗ hồ đào màu nâu tối nhưng ẩn vân trắng, màu đậm nhạt không đều, do đó gọi cảm giác cổ quý. Loại gỗ này nếu nhìn kỹ dưới ánh đèn, có thể chứng như nhìn thấy cả một bức họa bách điều triệu phụng!

Từ nhỏ A Vân đã đeo chiếc vòng này, chất gỗ nhờ hơi ấm của thiếu nữ thuần khiết càng lên nước bóng hơn, nhìn quả khác thường!

Một vật như thế, không lý còn có một người khác trên đời này mang nó sao? Hàn Tiểu Tranh trầm nghĩ: “Tại sao lại ở Vinh Thành? Điền Thất chẳng phải đã bẩm báo cùng nữ nhân áo trắng rằng Tả Chi Nhai cũng ở Vinh Thành sao?”

Chàng nhìn Mộ Dung Tiểu Dung hỏi:

– Vinh Thành ở hướng nào?

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ hướng Tây. Hàn Tiểu Tranh buông hai chữ “đa tạ”, liền bỏ đi về hướng Tây. Có bóng người lướt đến, Mộ Dung Tiểu Dung đã chặn đường Hàn Tiểu Tranh, kiếm pháp của cô không bằng Hàn Tiểu Tranh, nhưng thân pháp thì cao minh hơn chàng nhiều.

– Các hạ đi tìm cô ấy như thế sao?

– Cô nương nghĩ tại hạ nên tìm cách nào?

– Các hạ nên để ta đi chung.

– Tại sao?

– Bởi vì nếu các hạ cứ đi như thế, đừng nói không được nhìn mặt cô ấy, thậm chí chẳng bước vào cửa nơi cô ấy được một bước.

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên cười:

– Thanh thế của A Vân bây giờ lớn lắm sao?

Mộ Dung Tiểu Dung khẽ cười:

– Cũng không lớn lắm, chỉ là tri phủ Vinh Thành gặp cô ấy cũng phải thúc ngựa nhường sang bên cho cô ấy đi qua!

Hàn Tiểu Tranh đứng sững ra đấy, chàng cảm thấy mọi thứ như một trò cười, nhưng muốn cười cũng không cười được.

Chàng lắc đầu:

– Không thể nào, chẳng thể nào.

Mộ Dung Tiểu Dung nhìn chàng hỏi:

– Tri phủ so với vương gia, ai lớn hơn ai?

Đương nhiên là vương gia, tuy vương gia là tước vị chẳng phải quan vị, nhưng

vương gia chắc chắn là cao hơn tri phủ rất nhiều.

Mộ Dung Tiểu Dung không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời:

– Dĩ nhiên là vương gia. Nếu là đương kim Lục vương gia thì càng cao hơn nữa, mà người các hạ muốn tìm bây giờ đã là nữ nhân của Lục vương gia.

Hàn Tiểu Tranh nghe đến đây, bỗng quay lưng đi trở lại. Mộ Dung Tiểu Dung gọi to:

– Này, sao các hạ lại đổi ý?

– Tại hạ không đi tìm nữa, không cần tìm tại hạ cũng biết người cô nương nói đó chẳng phải người tại hạ muốn tìm.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng lạnh nhạt nói:

– Các hạ không dám đi chứ gì? Các hạ sợ phải gặp người ấy, lẽ cô ấy là các hạ muốn tìm, phải chăng?

Hàn Tiểu Tranh dừng đấy, lời nói của cô như thể hai cây đinh dài đính chặt chân chàng xuống đất!

– Bây giờ ta biết rồi, các hạ là Hàn Tranh, Hàn Tiểu Tranh chính là Hàn Tranh!

Chẳng biết sao, giọng của Mộ Dung Tiểu Dung tràn đầy ý chế nhạo. Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, mới chậm rãi nói:

– Không sai, Hàn Tiểu Tranh chính là Hàn Tranh.

– Các hạ làm ta thất vọng.

– Vì kiếm pháp của tại hạ? Hay vì dung mạo của tại hạ?

– Không phải, ta thất vọng vì sự khiếp nhược của các hạ!

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng đã quay lại, chàng kinh ngạc nói:

– Cô nương thấy tại hạ rất khiếp nhược sao?

– Đúng vậy! Các hạ là Hàn Tranh, vậy ý trung nhân của các hạ đúng là A Vân. Vừa nghe nói A Vân đã thành tam phu nhân của Lục vương gia, là các hạ đã không dám đi đối diện sự thực!

Trong mắt Mộ Dung Tiểu Dung phát ra ánh sáng kỳ dị!

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Cô nương lầm rồi, bởi hai năm trước A Vân đã là vợ của một người khác. Tại hạ với cô ta không có tình nhi nữ. Còn việc tại hạ không đi Vinh Thành chẳng qua là vì tại hạ quyết không tin A Vân đã trở thành nữ nhân của Lục vương gia.

– Nếu vậy, các hạ đi dò thử đâu mất gì? Không tìm được A Vân, thì tìm được một người rất giống A Vân cũng không thú lắm sao? Vả lại, trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối. Các hạ có thể khẳng định là từ nay về sau không bao giờ cưới ta làm vợ không?

Câu hỏi này tuyệt quá. Hàn Tiểu Tranh bật cười, chàng cảm thấy bên cạnh một

cô gái như vậy thực nhẹ nhàng thoải mái, không chút áp lực, bởi cô nói chuyện còn thẳng thừng hơn cả chàng!

Phải, trên đời này chẳng có gì là tuyệt đối, ông thợ mộc cũng có thể là một tuyệt thế cao thủ! Huống chi tại Vinh Thành còn có Tả Chi Nhai, càng đáng để đến một chuyến.